

ORTADOĞU'DAKİ TERÖRÜN TARİHİ

HARUN YAHYA

Bu yazının hazırlandığı dönemlerde İsrail Lübnan'ın işgal ettiği bölgelerinden çekiliyordu. 22 yıllık işgalden kurtulmaya başlayan Lübnan halkı bunun sevincini yaşamakta. Ancak, İsrail'in bazı işgal bölgelerinden çekilmiş olması, geçmişte uyguladığı bazı zulümleri ve günümüzde halen devam eden haksız uygulamaları unutturmayacağı gibi görünmüyor. Çünkü İsrail'in çok kanlı bir terör geleneği var. Hatta bu terör, bizzat İsrail'in kuran ve yöneten kişiler tarafından uygulanmış durumda. Elbette, bunda din ahlakına uygun olmayan bazı Siyonist öğretilerin büyük etkisi vardır. Bu nedenledir ki, din ahlakına uygun olmayan öğretiler fikren tam anlamıyla mağlup edildiğinde, Ortadoğu barışının tesis edilmesi için de en büyük adım atılmış olacaktır.

Ancak tüm bu konulara geçmeden önce şunu da belirtmek de yarar vardır. Bu yazıda konu itibarıyla, İsrail'in şiddet politikası üzerinde durulmaktadır. Ama unutulmamalıdır ki bazı Filistinli radikallerin izledikleri yöntemler de son derece yanlıştır. Salih Müslümanlar, terörün ve şiddetin her türlüsüne karşıdır. Allah, inananların şiddete başvurmalarını yasaklamış ve barıştan yana, adil insanlar olmalarını emretmiştir. Peygamber Efendimiz (sav)'in hayatı da bu ahlakın en güzel örneklerinden biridir. Bu nedenle, İsrail'in masum Filistinlilere karşı yürüttüğü şiddet politikası ne kadar kabul edilemez ise, sivil İsrail halkına karşı yapılan intihar saldırıları da o derece kabul edilemezdir. Şiddet her iki taraf için de büyük kayıplara neden olmakta, hem Müslümanlardan hem de Yahudilerden pek çok masum bu amansız şiddetin hedefi haline gelmektedir. Filistin toprakları, Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler için kutsal topraklardır. Bu topraklarda her üç dinin mensubu, Osmanlı idaresi altında yüzyıllar boyunca birarada, huzur ve güvenlik içinde yaşamışlardır. Geçmişte olduğu gibi bugün de bu topraklar, Müslümanların Mescid-i Aksa ve diğer tüm kutsal mekanlarında, Musevilerin Ağlama Duvarında ve kutsal kabul ettikleri her yerde, Hristiyanların mabedlerinde hiçbir saldırı endişesi yaşamadan, kendilerini tehdit altında hissetmeden güvenle ibadetlerini yerine getirdikleri yer olmalıdır. Tüm toplumlar ticari faaliyetlerini, eğitimlerini, kısaca her türlü sosyal faaliyetini huzur içinde yapabilmelidir. Kutsal topraklar, yeniden barış ve sevgi mekanı olmalıdır. Bizim ve tüm vicdan ve sağduyu sahibi insanların temennisi budur.

Terörizmden Başbakanlığa

İsrail'in kurulduğu yıllar, aynı zamanda Ortadoğu'nun da terörle tanıştığı yıllar olmuştu. Yüzyılın başından beri sistemli bir "devlet kurma" programı izleyen Siyonist hareketin din ahlakını yaşamayan kesimi 1940'lı yıllarda Filistin'de oluşturduğu terör örgütleri ile bölgeyi kan gölüne çevirdi.

Söz konusu Siyonistler, Filistin'deki Araplara ve ilerleyen yıllarda da İngilizlere karşı savaşacak olan Irgun Zvei Leumi (Ulusal Askeri Örgüt) ya da kısaca Irgun adlı silahlı yeraltı örgütünü kurdular. Irgun ve 1940 yılında ondan ayrılan Avraham Stern'in kurduğu LEHI (Lomamei Herut Yisrael-İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları), Araplar'a ve İngilizlere karşı kanlı terör eylemleri gerçekleştirdiler (LEHI, kurucusunun adından dolayı Stern Çetesi olarak da anılır). Irgun ve Lehi'nin iki aktif teröristi, yıllar sonra tüm dünyanın tanıyacağı isimler haline geleceklerdi: Menahem Begin ve Yitzhak Şamir! İkisi de, sırasıyla, Başbakan oldular.

Bu teröristler ile diğer bazı Siyonistler arasında da gizli bir ittifak vardı. 16 Eylül 1948 günü Stern örgütünün teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını eleştirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Başbakanı Ben Gurion, Stern militanlarınca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastin sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde... Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Başbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire.! Suikast emrini verenlerden Yitzhak Şamir ise Mossad'ın Avrupa masası şefliğine getirildi.[1](#)

Terör olayları, İsrail'in kurulmasıyla bitmedi, azalmadı da. Aksine, daha da çok kan dökmeye başladı.

Ortadoğu'daki Terörün Tarihi

80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan, bir ere emir vererek, havaya uçurmak istediği bir evin içine 2 kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker, öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizlettirildikten sonra kadın ve çocuk

öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelenen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar, aşağılık katiller haline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi. Aksine soykırımı ve yoketme metodlarını bilinçlice kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalırsa, o kadar iyiydi.

Üstteki satırlar, İsrail'in Davar gazetesinin 9 Haziran 1979 tarihli sayısında yayınlandı. Yazılanlar, 1948'de Dueima adlı Filistin köyünün ele geçirilmesi sırasında yapılanlara tanıklık eden İsrailli bir askerin katliam hatıralarıydı.

Önemli olan bu satırlarda anlatılanların, istisnai bir terör eylemini değil, İsrail'in devlet terörünün sıradan bir örneğini tarif etmesidir. Bir diğer "sıradan örnek", İsrail Devleti'nin kurulduğu 1948 yılında, Deir Yassin köyündeki Arap halkına karşı girişilen katliamdır. Irgun ve Stern teröristleri, Kudüs yakınlarındaki Deir Yassin köyüne düzenledikleri baskın sırasında, hamile kadınların ve çocukların da dahil olduğu 280 kadar Arap köylüsünü önce sokaklarda dolaştırdıktan sonra kurşuna dizmişlerdir. Üstelik büyük vahşetler sergileyerek: Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları koparılmıştır. Siyonistler bazı kurbanları öldürmek için bıçak kullanmışlardır. Raporlarda "ortadan ikiye biçilen" küçük bir kız çocuğundan da söz edilmektedir. [2](#)

Bu şekilde altı ay içinde Arap köylerine düzenlenen sayısız baskınlarla 400 bine yakın Arap, yurdunu terketmek zorunda kaldı. Deir Yassin Katliamı bu baskınların sadece birisiydi. Yıllar içinde terör yoluyla boşaltılan köy sayısı, İsrail zulmüne karşı Yahudilerden biri olan Israel Shahak'ın tespit ettiği rakama göre, 385'tir. Bu köylerde yaşayanların içinde korku yöntemiyle kaçırılanların yanında, Deir Yassin'le aynı sona uğrayanlar da vardır.

İsrail'in terörü, ilerleyen yıllarda da kan dökmeye devam etmiştir. Kibya ya da Sabra Şatilla katliamları, yine buzdağının görünen kısımlarıdır. Bu şiddet ve zulüm olayları karşısında bazı Yahudilerin gösterdikleri tepkiler ise oldukça düşündürücüdür. Örneğin İsrail'in 1982 yazındaki Lübnan'ı işgali sırasında Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında öldürülen 1.500'ün üstündeki Filistinli'ler hakkında Begin "Yahudi olmayanlar, Yahudi olmayanları öldürdü, bize ne!" demişti. Oysa kısa süre sonra katliamı gerçekleştiren Falanjistlerin İsrail subaylarının komutasında olduğu ve İsrail ordusunca silahlandırıldıkları ortaya çıkmıştır.

İşkencelerin Sona Ermesi Gerekir

İsrail'in terörünün önemli bir parçasını ise işkence oluşturmaktadır. 1967'den bu yana iki milyondan fazla Filistinli'yi işgal altında yaşamaya zorlayan İsrail, bu Filistinlilerin gücünü kırmak ve onları göçe ikna etmek için sistemli bir işkence politikası uygulamıştır.

Bu korkunç işkence yöntemleri, ilk kez Londra'da yayımlanan Sunday Times'ın 1977 yılında yayınladığı uzun bir araştırmada ortaya çıktı. Belgelenen vakalar, 1967'den itibaren on yıllık İsrail işgali sırasında işkence gören kırkdört Filistinlinin durumlarını ortaya koyuyordu.

Buna göre, İsrail'in; Nablus, Ramallah, Hebron ve Gazze'deki hapishanelerinde, Kudüs'teki Rus sitesi ya da Moskoviya olarak bilinen sorgu ve gözaltı merkezinde ve Yona, Ramle, Sarafand, Nafha gibi özel askeri hapishanelerde inanılmaz işkenceler uygulanıyordu. Sistemli dayak dışında, kullanılan işkence türleri arasında; cinsel organlara elektrik verme, tutukluyu çırılçıplak buzlu suya sokma, gözleri bağlanmış olan tutuklunun üzerine özel eğitilmiş köpekleri saldırtma, vücudun değişik yerlerinde sigara söndürme, tırnakların ve sağlam dişlerin sökülmesi gibi yöntemler vardı.

Bazı tutukluların kızları da tutuklanmış ve bunlara babalarının gözü önünde tecavüz edilmiş, sonra da tutuklu kendi kızıyla cinsel ilişkiye girmesi için zorlanmıştı. Erkek tutukluların hayalarının sıkıştırılması da çok kullanılan yöntemlerin biriydi. Bu işkenceler sonucunda çok sayıda Filistinli tutukluda kalıcı sakatlıklar meydana geldi. Çoğunun cinsel fonksiyonları sona erdi, görme ve işitme duyularını ve akli dengelerini yitirenler oldu. Bu fiziki işkencelerin yanında psikolojik yöntemler de vardı. Siyasi tutuklular, kasten, İsrail ordusuna çizme, kamuflaj ağı, vb. malzeme imal etme işlerine koşuluyorlar, reddettiklerinde fiziki yöntemlere başvuruluyordu. [3](#)

Sunday Times'ın ortaya çıkardığı bu vakalar, 1967-1977 yılları arasındaki işkence vakalarıydı. İlerleyen yıllarda da terör ve işkence sürdü. Yalnızca 1987-1993 döneminde; İsrail birlikleri tarafından 1.283 Filistinli öldürülmüş, 130.472 tanesi hastaneye kaldırılacak derecede yaralanmış, 481 tanesi sürülmüş, 22.088 tanesi gözaltına alınmış, 2.533 ev mühürlenmiştir. [4](#) Gözaltı ve tutukluluk sırasında kullanılan işkence yöntemlerinin hangi boyutlara vardığını bilmek de mümkün değildir.

İsrail işkence geleneği ile ilgili olarak en son 1995 Ağustosunda ortaya bazı yeni bilgiler çıktı. Emekli Albay ve tarihçi Moşe Givati, "Çöl ve Alevlerin İçinde" adlı kitabında, 1948, 1956 ve 1967'deki Arap-İsrail savaşlarında İsrail ordusunun savaş esirlerine inanılmaz işkenceler yaptığını yazdı. Buna göre, esir alınan Mısırlı askerlerin gözleri sigara ile oyulmuş, cinsel organları kesilmişti...

Bu noktada tekrar hatırlatmak gerekir ki, her devlet gibi İsrail Devleti de kendi güvenliğini sağlamak hakkına sahiptir. Ancak bu hak hiçbir zaman kimsenin, şiddete başvurmamasını, masum insanları katletmesini, işkence gibi insanlık dışı yöntemler uygulamasını, toplu kıyımlar yapmasını, bir milleti yok saymaya kalkışmasını asla haklı kılmaz. Şiddet, her zaman daha çok şiddet meydana getirir, şiddete başvurularak kısır bir kan dökme döngüsü oluşturulur. Yapılması gereken, her iki toplumun da haklarının en adil şekilde korunduğu, birbirlerinin varlık haklarına saygı gösterildiği bir barışın sağlanması için gayret etmektedir.

Talmud'un Yahudi Olmayanlara Karşı Körüklediği Nefret

Yahudilerin hayatında geleneklerin yeri büyüktür. Bir Yahudi dini sorumluluklarının ne olduğunu, kimle evlenebileceğini, kime karşı nasıl tavır takınacağını, nelerin yasak nelerin yasak olmadığını 'Halakha' adı verilen dini kaynaktan öğrenir. "Yahudi şeriatı"nın temel kaynağı olan Halakha, hahamların "bir Yahudi nasıl yaşamalı" sorusunun cevabını en ayrıntılı biçimde vermek için hazırladıkları ve asırlar boyu yeni eklenmelerle genişlemiş yazılı bir dini kaynaktır. Klasik Yahudiliğe göre, bir Yahudi günlük hayatını nasıl geçirmesi gerektiğini öğrenmek için Muharref Tevrat'a ya da Eski Ahit'in öteki kitaplarına bakmamalıdır. Bunlar, sıradan insanlar tarafından anlaşılamazlar çünkü. Bunların anlamını sadece hahamlar kavrar ve Yahudi toplumu da dini onlardan öğrenir. Halakha, hahamların Yahudi toplumuna verdiği bu eğitimin toplandığı kaynaktır. Halakha'nın en önemli kaynağı ise, 'Talmud' adı verilen çok ciltli bir kitaptır. Talmud'un pek çok pasajında, Muharref Tevrat'ta yer alan ve hak dinin etkilerini taşıyan açıklamalar göz ardı edilir ve başta belirttiğimiz gibi kibirli ve katı kalpli bir tutuculuk emredilir. Allah'ın emrettiği ahlak ile hiçbir şekilde bağdaşmayan saldırgan, bencil ve ırkçı bir modelin telkini yapılır. Tarihte çeşitli radikal Yahudi fraksiyonların ve günümüzde de bazı Siyonist ideologların söylemlerinde göze çarpan kinin, öfkenin ve çatışmacılığın kökeninde Talmud'un "katı kalpli" öğretilerinin etkisi vardır. Bugün liberal görüşü benimseyen pek çok Yahudi tarihçi ve akademisyen de İsrail'in şovenist uygulamalarının söz konusu katı Yahudi ideolojisinden kaynak bulunduğunu ifade etmektedirler. Ünlü İsrailli akademisyen Israel Shahak bu gerçeğe dikkat çeken önemli isimlerdendir. Shahak, kimi Yahudilerin Tevrat'ı tamamen göz ardı edişlerini şu sözleri ile ifade etmektedir:

En radikal Yahudiler, kutsal kitabın büyük bir bölümüne kayıtsızdırlar ve kalan bazı bölümleri konusunda da, anlamları çarpıtılmış tefsirler aracılığı ile fikir sahibirdirler. (Israel Shahak, *Jewish Fundamentalism in Israel*, Londra, Pluto Press, 1999, sf. 27)

Bu hükümlerin bir kısmı Muharref Tevrat ve Eski Ahit'in belli bölümleriyle dahi çelişkilidir. Bunun nedeni, Yahudi ideolojisinin, Muharref Tevrat'ın ve Eski Ahit'in diğer kitaplarının hükümlerini de kendi düşüncesine göre yorumlayıp çarpıtmakta bir sakınca görmemesidir. Örneğin Hz. Musa'ya verilen "On Emir"den sekizincisi olan "**Çalmayacaksın**" (Çıkış, 20:15) hükmü, "bir Yahudiye çalmamak" (yani kaçırmamak ya da rehin almamak) konusunda konulmuş bir yasak olarak açıklanır. Hükmün mal değil de insan "çalmak" şeklinde yorumlanmasının nedeni, "On Emir"ın yalnızca ölümcül suçları içerdiğine dair açıklamaların asla göz ardı edilmemesi gerekir. Ancak ırkçı yanlıgilara sahip olan Siyonistler, bunların hepsini göz ardı ederek kin ve öfkeye dayalı bir inanış oluşturmuştur. Samimi olarak Allah'a iman eden Yahudilerin de Siyonist ideolojinin etkisi altında kalmak yerine, kitaplarında yer alan bu açıklamalara uymaları daha doğru olacaktır. Muharref Tevrat'da barışın, sevginin, merhametin ve güzel ahlakın övüldüğü açıklamalardan bazıları şu şekildedir:

Hükümde haksızlık etmeyeceksiniz; fakirin hatırını saymayacaksın, ve kudretlinin hatırına itibar etmeyeceksin; ve komşuna adaletle hükmedeceksin. Kavminin arasında çekiştiricilik edip gezmeyeceksin; komşunun kanına karşı ayağa kalkmayacaksın; ben RAB'İM... Öç almayacaksın, ve kavminin oğullarına kin tutmayacaksın; ve komşunu kendin gibi seveceksin; Ben RAB'İM. (Levililer, Bab 19, 15-17)

Ey adam, iyi olanı sana bildirdi; ve hak olanı yapmak, ve merhameti sevmek, ve Allah'la alçak gönüllü olarak yürümekten başka Rab senden ne ister? (Mika, Bab 6, 8)

Katletmeyeceksin. Zina etmeyeceksin. Çalmayacaksın. Komşuna karşı? yalan şahadet etmeyeceksin. Komşunun evine tamah etmeyeceksin; (Çıkış, Bab 20, 13-17)

Temennimiz Barış ve Huzurdur

Elbette dileğimiz, Ortadoğu'da İsrail'in fanatizmi ve saldırganlığıyla körüklenen veyarım asırdır akan kanın durması, tüm işgal edilen bölgelerin (Doğu Kudüs) dahil sahiplerine geri verilmesi ve bölgedeki farklı din ve milletlerin barış ve huzur içinde yaşamasıdır. Nitekim, tek Allah'a ve O'nun vahyettiği kitaplara inanan Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanların birarada yaşamaları son derece tabii ve bizim inancımızın temeli olan Kuran-ı Kerim'e de uygun bir kavramdır. Kuran'da Müslümanların Ehl-i Kitab'ın (Yahudi ve Hristiyanların) yemek davetlerine icabet edebilecekleri, bu dinden hanımlarla evlenebilecekleri bildirilir ki, bunlar sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını sağlayacak esaslardır. (Maide Suresi, 5) Yine Kur'an'da havra ve kiliselerin korunması da bildirilmiştir. (Hac Suresi, 40)

Dolayısıyla, biz Müslümanların Yahudilere karşı asla bir kin ve husumeti olamaz. Temennimiz, buraya kadar anlatılan "İsrail vahşeti ve fanatizminin" de ortadan kalkması ve böylece Ortadoğu'ya gerçek bir barışın yerleşmesidir. Nitekim Devlet-i Ali Osmaniye hakimiyetinde iken, Ortadoğuki farklı din ve milletler asırlar boyunca huzur içinde yaşamışlardır.

Dipnotlar

1 Richard Curtiss, "The Good Cops and Bad Cops Who Killed the Peace Process". Washington Report on Middle East Affairs. Haziran 1995 [+](#)

2 Lenni Brenner, The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir, London: Zed Books, 1984, ss. 141-143 [+](#)

3 Ralph Schoenmann, Siyonizm'in Gizli Tarihi, Kardelen Yayıncılık. 1992. ss. 79-95 [+](#)

4 Washington Report on Middle East Affairs, Haziran 1994 [+](#)

5 Amnon Rubinstein, The Zionist Dream Revisited: From Herzl to Gush Emunim and Back, 1.b., New York: Schocken Books, 1984, s. 116 [+](#)